

## Van de Voorzitter.

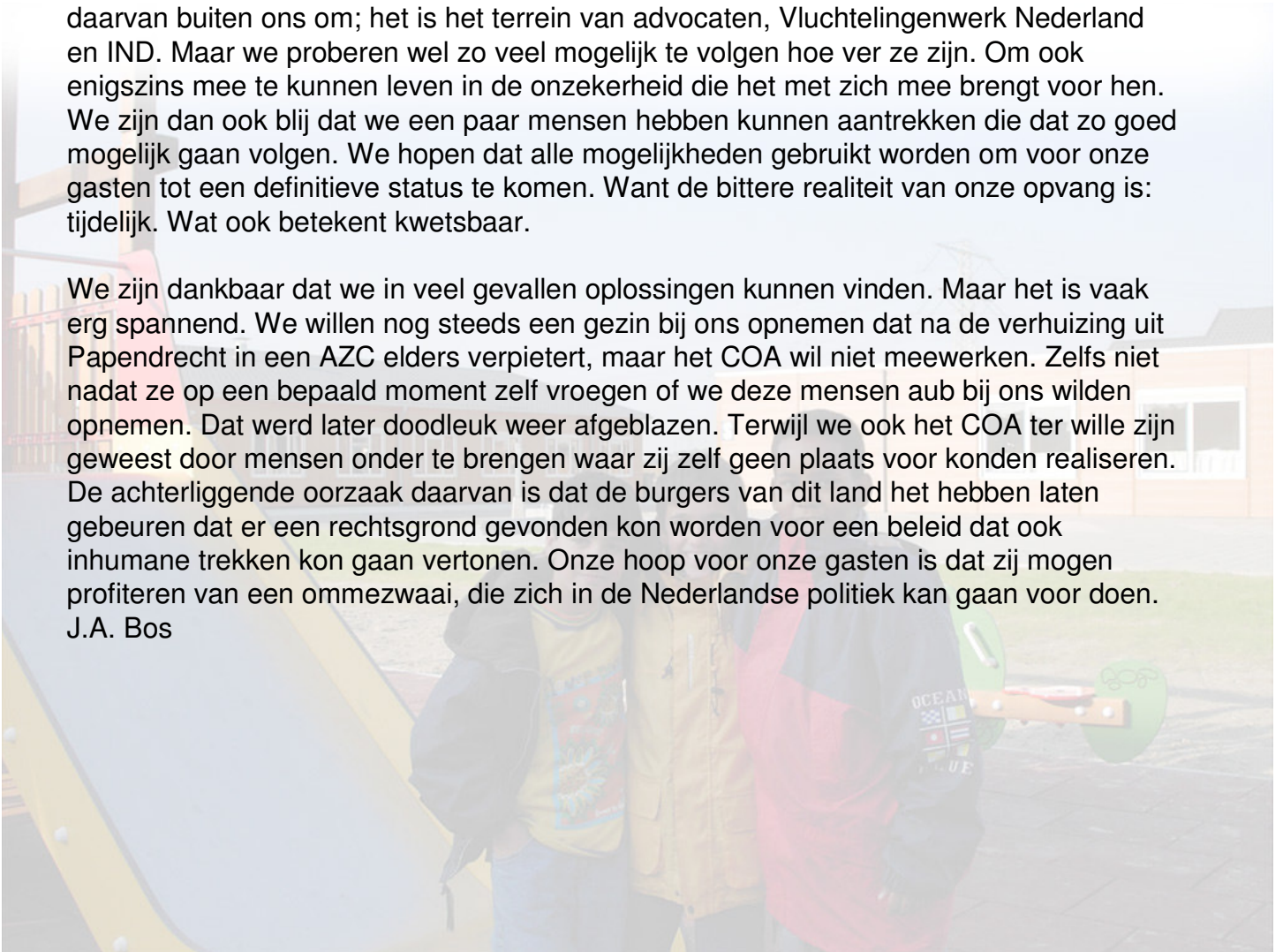
Er is sinds de ondertekening van de Stichtingsakte veel gebeurd. Aanvankelijk konden we het makkelijk bijhouden. Ook financieel. Prima sponsors. Grandioze medewerking van de Stichting WestWaardWonen. Handige mensen op afroep beschikbaar. In de buurten waar we huizen ter beschikking krijgen reageren de bewoners zonder uitzondering positief.

Maar dan komt de sluiting van het AZC Papendrecht. Het aantal mensen dat we opvangen loopt in eens op naar meer dan dertig, van wie een flink aantal forse problemen met de gezondheid heeft. Maar in zekere zin gedijen ze in hun eigen bedoening.

Dat laat onverlet de procedures waarmee ze bezig zijn. In principe gaat het verloop daarvan buiten ons om; het is het terrein van advocaten, Vluchtelingenwerk Nederland en IND. Maar we proberen wel zo veel mogelijk te volgen hoe ver ze zijn. Om ook enigszins mee te kunnen leven in de onzekerheid die het met zich mee brengt voor hen. We zijn dan ook blij dat we een paar mensen hebben kunnen aantrekken die dat zo goed mogelijk gaan volgen. We hopen dat alle mogelijkheden gebruikt worden om voor onze gasten tot een definitieve status te komen. Want de bittere realiteit van onze opvang is: tijdelijk. Wat ook betekent kwetsbaar.

We zijn dankbaar dat we in veel gevallen oplossingen kunnen vinden. Maar het is vaak erg spannend. We willen nog steeds een gezin bij ons opnemen dat na de verhuizing uit Papendrecht in een AZC elders verpietert, maar het COA wil niet meewerken. Zelfs niet nadat ze op een bepaald moment zelf vroegen of we deze mensen aub bij ons wilden opnemen. Dat werd later doodleuk weer afgeblazen. Terwijl we ook het COA ter wille zijn geweest door mensen onder te brengen waar zij zelf geen plaats voor konden realiseren. De achterliggende oorzaak daarvan is dat de burgers van dit land het hebben laten gebeuren dat er een rechtsgrond gevonden kon worden voor een beleid dat ook inhumane trekken kon gaan vertonen. Onze hoop voor onze gasten is dat zij mogen profiteren van een ommezwaai, die zich in de Nederlandse politiek kan gaan voor doen.

J.A. Bos



## Vriendschap

Bijna vijf jaar duurt onze vriendschap; vijf jaar, het lijkt aan de ene kant zo kort en aan de andere kant is het alsof we elkaar al veel langer kennen. Ik denk even terug aan hoe het begon, vijf jaar geleden...

Op uitnodiging van een achterbuurvrouw kom ik bij een groepje mensen terecht die iets willen betekenen voor de asielzoekers die in Dordrecht op de asielboot wonen. Ik ga met een 'ervaren' iemand mee om op de boot mensen te ontmoeten. Wat gespannen maar ook vol verwachting gaan we op pad. We melden ons bij de receptie met onze identiteitspapieren waar we uitgebreid geregistreerd worden. Dan gaan we de boot op. Smalle gangetjes, kleine kamertjes, veel metaal en vooral veel verschillende mensen. Ongezellig, krap, kil en koel. Deze voor mij deprimerende omgeving is mijn eerste kennismaking met de wereld van de asielzoeker, maar, ook dus, voor de asielzoeker is het de omgeving waarin ze voor het eerst kennis maken met Nederland.

Waar moeten we beginnen? Vooraf hadden we gebeden dat God ons zou leiden en we vertrouwen erop dat dit ook zal gebeuren. We knopen enkele gesprekjes aan met verschillende mensen, maar de contacten lopen wat stroef en geforceerd. Als we weer door een gangetje lopen kijken we de gemeenschappelijke keuken in waar een jonge vrouw water staat te koken. Ze glimlacht vriendelijk en we beginnen een gesprekje. Ze nodigt ons uit op haar kamertje, die ze samen met haar jongere zusje deelt. Het blijkt dat deze Armeense zussen uit Azerbeidjaan nog maar kort in Nederland zijn, zich ongelukkig en eenzaam voelen en enorm behoefte hebben aan contact. Contact; iemand die ze ziet, van hun bestaan weet en hen in het vreemde land een klein beetje het gevoel geeft dat ze ergens welkom zijn. Dat is alles, daar gaat het om. Af en toe worden we gestoord door geruzie op de gang en in de keuken en van het lawaai van de bovenbuurman, maar het contact is gelegd en is het begin van een voorzichtig groeiende vriendschap. Als je jaren later hoort dat ook zij kort voor onze ontmoeting God gebeden hebben dat ze mensen zouden mogen leren kennen uit Nederland en ons als gebedsverhoring zagen, dan wordt je wel even stil. Wat is er weinig voor nodig het antwoord te zijn op iemands gebed. Gewoon er zijn en gaan...

In de afgelopen vijf jaar is er veel gebeurd; verhuizingen, rechtszaken, overplaatsingen, ziekte, etc. etc. Te veel om op te noemen. In alles staat toch de onzekerheid en gebrek aan rust en veiligheid op de voorgrond. In blijdschap proef je dat stille verdriet, waar God alleen bij kan.

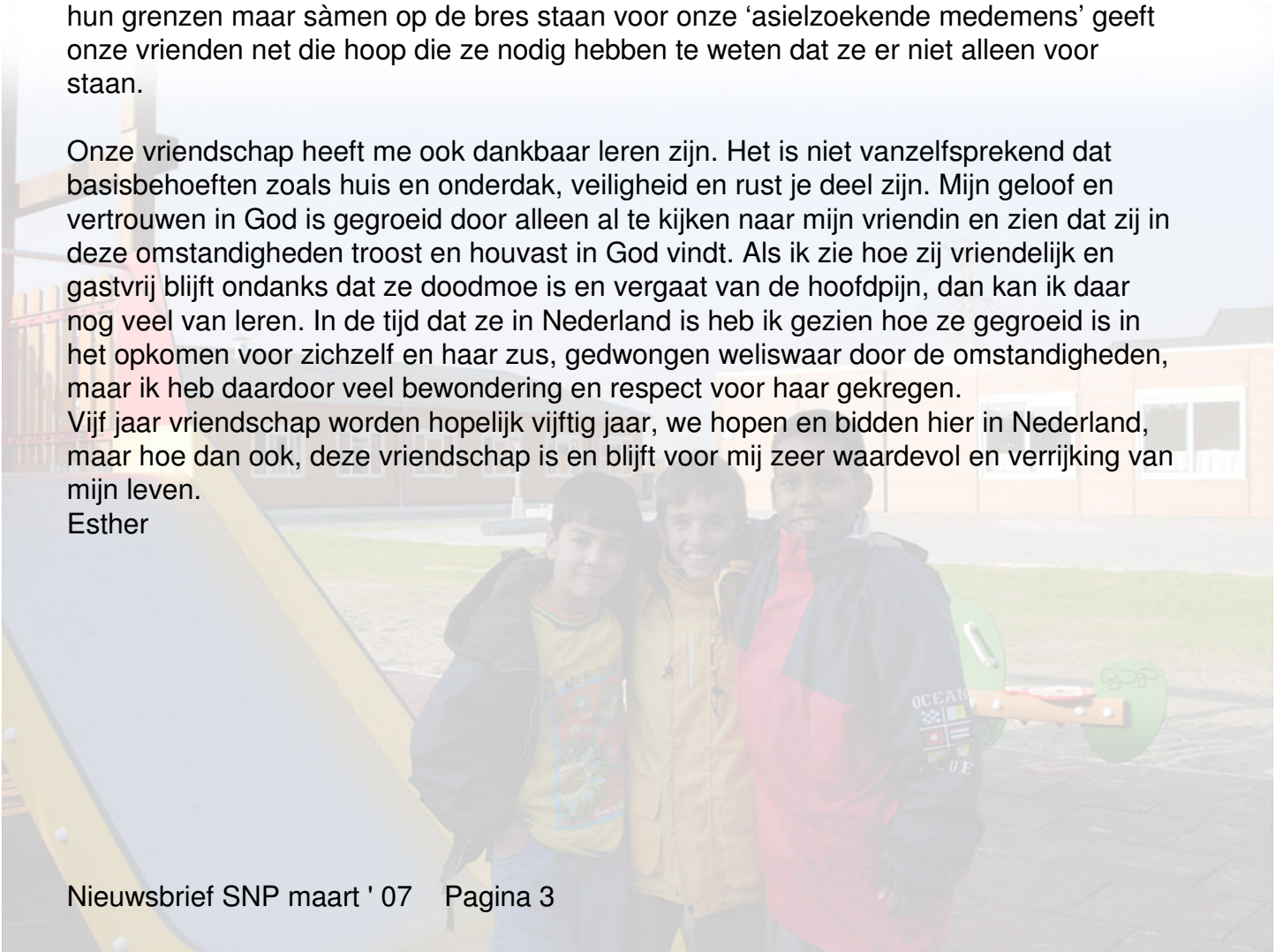
Het is niet altijd gemakkelijk, vriendschap met asielzoekers. Je staat naast ze, je gaat met ze mee in alle ups en downs die ze meemaken. Je bent betrokken, maar je kan niet alles oplossen. Je leert de bureaucratie kennen en ziet de verbijsterende manier waarop wij omgaan met mensen die asiel aanvragen in Nederland. Je komt met beide benen op de grond te staan en je kijkt niet meer met goedgegelovige en naïeve ogen naar ons rechtssysteem. Je merkt dat als je als Nederlander bij gesprekken of aanvragen bent, er eerder en beter geluisterd wordt dan als de mensen alleen gaan.

Voor mezelf moet ik erkennen dat naar mijn gevoel mijn vriendschap vaak tekort schiet, ik zou nog veel meer kunnen doen. Er zijn nog zoveel anderen die ook behoefte hebben aan contact en vriendschap. Maar ieder mens heeft zo zijn grenzen. Anderzijds wordt dat door hen niet van me verwacht. Daarin zijn ze heel bescheiden en 'er zijn' is vaak genoeg. Gelukkig is er een Stichting zoals Noodopvang Papendrecht. Ook zij hebben hun grenzen maar samen op de bres staan voor onze 'asielzoekende medemens' geeft onze vrienden net die hoop die ze nodig hebben te weten dat ze er niet alleen voor staan.

Onze vriendschap heeft me ook dankbaar leren zijn. Het is niet vanzelfsprekend dat basisbehoeften zoals huis en onderdak, veiligheid en rust je deel zijn. Mijn geloof en vertrouwen in God is gegroeid door alleen al te kijken naar mijn vriendin en zien dat zij in deze omstandigheden troost en houvast in God vindt. Als ik zie hoe zij vriendelijk en gastvrij blijft ondanks dat ze doodmoe is en vergaat van de hoofdpijn, dan kan ik daar nog veel van leren. In de tijd dat ze in Nederland is heb ik gezien hoe ze gegroeid is in het opkomen voor zichzelf en haar zus, gedwongen weliswaar door de omstandigheden, maar ik heb daardoor veel bewondering en respect voor haar gekregen.

Vijf jaar vriendschap worden hopelijk vijftig jaar, we hopen en bidden hier in Nederland, maar hoe dan ook, deze vriendschap is en blijft voor mij zeer waardevol en verrijking van mijn leven.

Esther



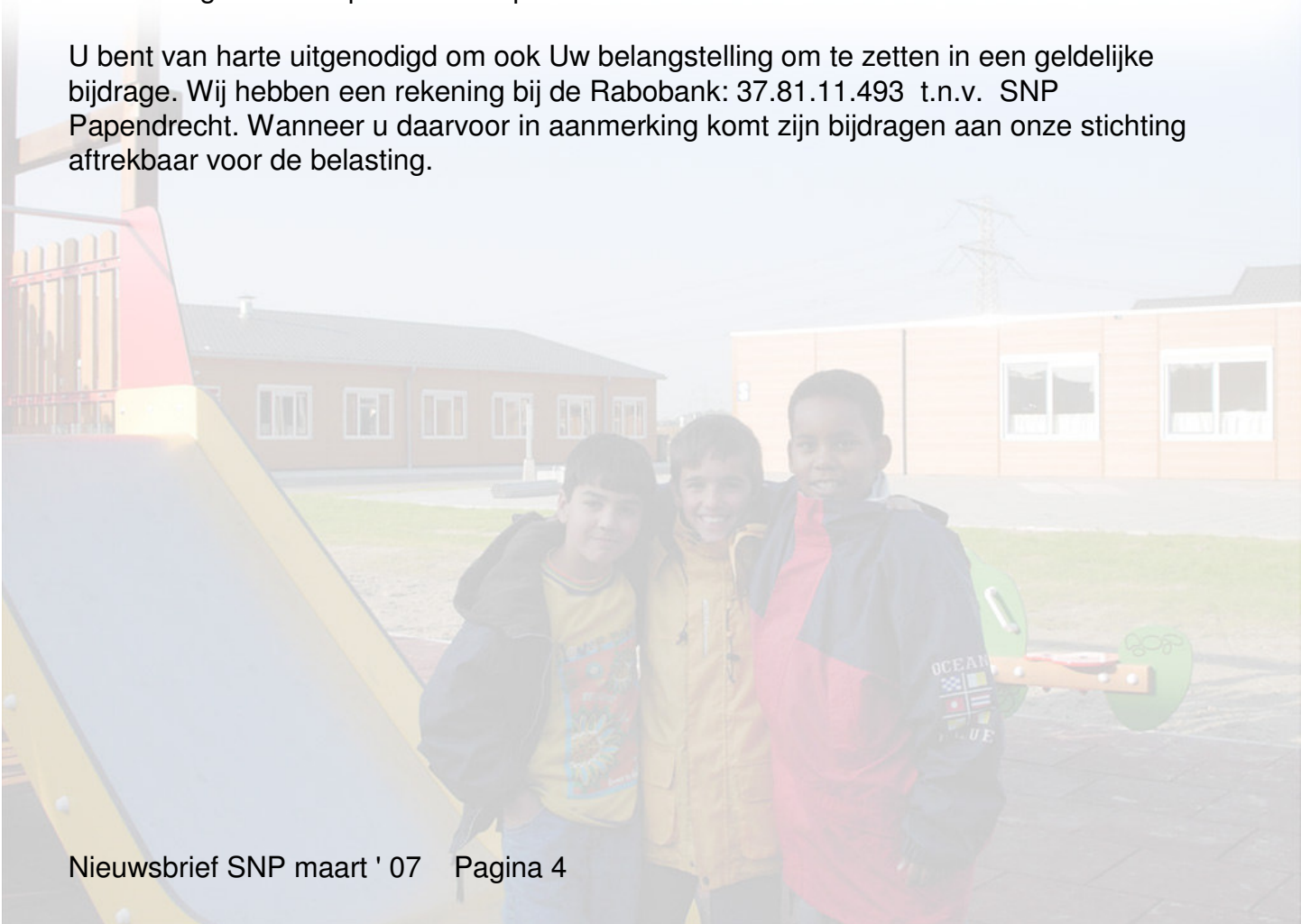
## Geld

Geld alleen maakt niet gelukkig, maar is wel nodig. Onze stichting stelt de zorgen van de aan ons toevertrouwde gasten centraal.

We hebben alle reden om erop te vertrouwen dat aan de materiële voorwaarden die we moeten scheppen om onze gasten uit de wind te houden, voldaan kan worden. We ontmoeten steeds weer blijken van steun en waardering. Gewoon van mensen in de straat, maar ook van organisaties zoals de woningstichting. We krijgen veel aangeboden en hebben het voorrecht dat we nog nooit echt hebben hoeven te bedelen. De aandacht die veel mensen toonden voor onze nieuwjaarspresentatie in Alblasterdam was ook hartverwarmend. Ons werk krijgt gezicht. En daar zijn we erg blij mee.

We voeren reguliere besprekingen met sponsors als kerken en gemeenten. Hun bijdragen leggen een werkbare basis onder onze activiteiten. Blijft een fors aandeel over dat we uit gelden van particulieren proberen te dekken.

U bent van harte uitgenodigd om ook Uw belangstelling om te zetten in een geldelijke bijdrage. Wij hebben een rekening bij de Rabobank: 37.81.11.493 t.n.v. SNP Papendrecht. Wanneer u daarvoor in aanmerking komt zijn bijdragen aan onze stichting aftrekbaar voor de belasting.



## Begroting 2007

De penningmeester van de SNP is een belangrijk man (bij ons een man, maar het zou natuurlijk ook net zo goed een belangrijke vrouw kunnen zijn) in het bestuur.

Je kunt als bestuur van alles verzinnen om de gasten op te vangen en te begeleiden, maar als hij/zij het onmogelijk maakt dan houdt alles op. Gelukkig is het tot heden altijd goed gegaan. Maar juist die laatste jaren (?) zullen we alles op alles moeten zetten om de verwarming bij onze gasten niet te behoeven uitdraaien. (We hebben ervaren dat juist zuidelijke medelanders veel behoefte aan warmte hebben. Dat gunnen we ze toch ook ?)

Om u globaal een idee te geven waar we over praten:

We zijn voor gemiddeld acht, maar nu elf gezinnen, aan **kosten ruim dertig duizend euro** kwijt.

De ontvangsten waarop wij hopen komen van:

Saldo voorgaande jaren	6.500
Kerken	7.500
Burg. gemeente ***	9.500

We komen dus nog ongeveer zeventenduizend euro tekort. Dat verwachten wij van onze trouwe en wassende groep donateurs. Laat onze gezinnen/gasten dus niet in de steek en stort een bijdrage. Het liefst zijn we op de hoogte van wat we kunnen verwachten. Laat weten wat u op jaarbasis van plan bent en of u het in één keer of verdeeld over 4 kwartalen of 12 maanden gaat betalen. Heel veel dank voor uw medewerking.

De penningmeester: Julius Schaap

\*\*\*Nog geen toezegging voor meer dan de helft

## Avondje uit in Den Haag

Op donderdag 15 februari zijn Tamila en Khadidja met Marian Naafs (van de taalles) naar het theater gegaan. Marian had drie kaartjes cadeau gekregen van familie. Om 18.15 gingen ze weg uit Alblasterdam. Om 20.00 uur begon de musical "My fair lady".

*Het verhaal gaat over een arm meisje. Ze moet bloemen verkopen op de markt om een beetje geld te verdienen. Een knappe professor (leraar) leert haar goed Nederlands praten. Ze wordt een nette vrouw met mooie kleren, die graag wil dansen met haar leraar/docent.*

Het was een leuke avond met mooie muziek. De spelers konden erg goed zingen. Het theater is heel groot.

Toen de musical klaar was, ging Marian de auto uit de parkeergarage halen. Dat duurde heel lang: wel 1000 mensen moesten naar huis.

Tamila en Khadidja dachten: "Zou Marian nog komen of moeten we hier slapen?" Gelukkig kwam de auto en samen reden ze terug naar huis.



## De verhuizing van de AZC bewoners

Begin vorig jaar kwam de sluiting van het AZC op tafel tijdens een van de vergaderingen van het OKP. We zijn hier op ingesprongen zonder dat we goed wisten wat ons te wachten stond. Als Papendrechtse kerken waren we wel direct van mening dat, bij alle narigheid die deze verhuizing voor de AZC bewoners inhield, we hen moesten helpen om die verplaatsing zo menselijk mogelijk te laten verlopen.

Het is best een klus geweest om dit handen en voeten te geven. Direct al bij de eerste verhuizing werden met de neus op de feiten gedrukt dat er meer te verhuizen was dan een tas en een koffer. Dus de arm die we dachten te leggen om de schouder van onze gasten was soms een flinke aanhangwagen of een transitbus. In het voortraject van dit verhuisplan hebben we in kerkbladen en diverse huis aan huis kranten oproepen geplaatst. We vroegen mensen die daadwerkelijk wilden helpen met de verhuizing. De aanmeldingen waren geweldig. In korte tijd hadden we ongeveer 75 mensen die wilden rijden. Op zich weer een puzzel, de een kon niet op maandag, een ander had geen trekhaak. Logistiek denken was nodig om alles op een rijtje te krijgen. Het AZC is inmiddels gesloopt. Terugdenkend aan al die ontmoetingen in die periode, met soms grote problemen en zorgen, maar ook veel dankbare gezichten, was het goed wat we gedaan hebben. Dankbaar dat er veel mensen waren die spontaan meededen om te helpen. En al die mensen willen we vanuit het OKP een pluim geven, U liet ons niet alleen voor deze klus staan. Die pluim komt ook de mensen toe die jaren lang optrokken met de AZC bewoners en al die tijd lieten merken dat Papendrechtse een hart hebben.

Namens het OKP  
P. van Wijngaarden



## Taalles voor al onze gasten

Wat gebeurt er iedere donderdag in de Ichthuskerk op het Scheldeplein?  
Veel gasten van de SNP komen daar naar de Nederlandse taal lessen.  
Het begint om half acht 's avonds en we stoppen om ongeveer negen uur.

Dit is wat we doen:

koffie of thee drinken;

praten en luisteren;

een taalspel spelen;

lezen en schrijven;

zinnen bouwen (grammatica).

(Beter) Nederlands leren is belangrijk. U mag ook komen. U hoeft niets mee te nemen. De lessen zijn gratis. Drie docenten geven les en helpen u. U kunt naar binnen komen door de deur rechts naast de ingang van de kerk. hopen u te zien op donderdagavond!

Jeanette, Kees en Marian.







Impressies van de geanimeerde Nieuwjaarsbijeenkomst van de SNP. We hebben dat voor het eerst gedaan en het is goed bevallen. Veel bezoekers gaven aan dat ze het prettig vonden om met alle betrokkenen ongedwongen contact te hebben. Naast vele van onze gasten waren er bestuursleden en begeleiders, mensen van Westwaard Wonen en van Vluchtelingenwerk, wethouders van Papendrecht en Alblasserdam. De meestal onbekende hapjes waren door de gasten gemaakt en dat viel letterlijk goed in de smaak.